

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 371/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., K., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7 Cb 786/2000 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Obo 169/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 11 ods. 1 a 4,

čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 v spojení s čl. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaniach vedených Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 Cb 786/2000 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Obo 169/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. júla 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že spoločnosť F., s. r. o. (ďalej len „F.“) v konkurznom konaní vedenom proti úpadcovi K., s. r. o. (ďalej len „úpadca“), prihlásila svoje pohľadávky. Správkyňa konkurznej podstaty tieto pohľadávky poprela a F. podal žalobu o určenie ich pravosti. Konanie je vedené krajským súdom pod sp. zn. 7 Cb 786/2000. V roku 2009 bol na F. tiež vyhlásený konkurz a do jeho práv vstúpil ustanovený správca konkurznej podstaty, ktorý dal krajskému súdu súhlas na pokračovanie v konaní. Zároveň súhlasil aj s tým, aby ho sťažovateľ podporil v konaní ako vedľajší účastník. Podaním z 2. februára 2010 sťažovateľ krajskému súdu navrhol, aby pripustil jeho pristúpenie do konania ako vedľajšieho účastníka na strane F. ako žalobcu. Uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Cb 786/2000 z 22. októbra 2010 bol návrh zamietnutý. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 169/2010 z 3. mája 2011 bolo uznesenie krajského súdu potvrdené. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 26. mája 2011. Podaním z 12. júna 2011 sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. Pre prípad, že dovolanie bude považované za neprípustné, podáva aj sťažnosť ústavnému súdu tak, aby dodržal zákonnú dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti. Podľa jeho názoru sa krajský súd s niektorými jeho odvolacími námietkami vôbec nezaoberal a niektoré z nich vyriešil spôsobom, ktorý nielenže namietané porušenia základných práv neodstránil, ale sám niektoré z nich porušil.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu v konaniach vedených krajským súdom pod sp. zn. 7 Cb 786/2000 a najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Obo 169/2010 s tým,

aby bolo uznesenie najvyššieho súdu z 3. mája 2011 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 €.

Napokon žiada, aby mu bol ustanovený právny zástupca v konaní vedenom ústavným súdom, keďže sám nemá prostriedky na to, aby mohol právne služby advokáta zaplatiť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu voči krajskému súdu mal najvyšší súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ odvolanie aj podal.

Sťažovateľ sám uvádza, že proti uzneseniu najvyššieho súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Preto v súčasnosti vo vzťahu voči odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu má právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Aj tým je zároveň vylúčená nateraz právomoc ústavného súdu.

Treba napokon poznamenať, že ak sťažovateľ nebude v dovolacom konaní úspešný, bude sa môcť v zákonnej dvojmesačnej lehote počítanej od právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu obrátiť na ústavný súd, a to tak vo vzťahu voči dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu, ako aj voči odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011